

Tik lielu popularitāti negaidījām

(Sākums – 1. lappusē)

– Mēs nedejojām vienā kolektīvā. Tolaik es biju pie jauniešiem, bet Marita pie vidējās paaudzes dejojājiem, – stāstīja Juris Redisons.

Viņa dzīvesbiedre sacīja, ka arī tagad pāris nedejo vienā kolektīvā.

– Tā mums pašiem vieglāk ir sakārtot lietas. Dejojam tādos kolektīvos, kur mēģinājumi nepārklājas. Kamēr viens ir mājās ar bērniem, otrs dejo, – viņa teica.

– Manuprāt, sievai ar vīru vienā kolektīvā nemaz nav ieteicams dejojot. Cik zinu, kolektīvos, kur tomēr dejo gan sieva, gan vīrs, abi netiek likti vienā pāri, – bilda Juris.

– Jā, jo tad vieglāk komunicēt ar otru. Ja lēksi ne tā vai sajauksi soļus, otrs tev pateiks delikātāk, ka kaut kas nav labi. Ja deļā būsi ar vīru, viņš var pateikt tā aizskarosi. Ne tik solidi. Tā kā neesam vienā kolektīvā, mums vairāk izdodas atrast laiku arī pašiem sev. Mums abiem it kā ir kopējs hobijs, bet tomēr katrs darbojams atsevišķi. Dejojot dažādos kolektīvos, izdodas arī nedaudz vienam no otra atpūsties, – uzskata tērvetniece.

– Jūs minējāt laika un aktivitāšu plānošanu ģimenē, bet vai blakus novados – Tērvetē un Dobelē – bieži dejojājiem tomēr nesana tā, ka koncerti notiek vienlaikus?

Marita:

– Nav jau tik traki. Koncertos katram ir savs grafiks, bieži vien nemaz nesatiekamies.

Juris:

– Arī Deju svētkos katrs dzīvojam citā skolā. Esam kopā ar saviem kolektīviem – es ar Penkules pagasta vidējās paaudzes deju kolektīvu «Sadancis», sieva ar «Avotu» no Tērvetes.

– Mums pašiem tā ir vieglāk, arī vecmāmiņas jānoslogo tikai uz koncertu laiku. Ja mēs abi darbotos vienā deju kolektīvā, divus vakarus nedēļā kādam būtu jālūdz pieskatīt bērnus. Taču mums negribas nevienam apgrūtināt, – norādīja Marita.

– Tad arī iepriekšējos Deju svētkos, kad izskanēja bildinājums, jūs abi nemaz nedzīvojāt vienuviet un nedejojāt kopā?

Juris:

– Nē. Tajā dienā es Maritu satiku tikai divas reizes. Mēģinājumā uzreiz pēc bildinājuma un vakarā, kad pie mums ieradās televīzija. Tos īstos bildinājuma svētkus izjutām vien pēc pašiem Deju svētkiem, kad atgriezāmies mājās.

– Bet vēl bez dežošanas jums ir arī citas nodarbes?

Juris:

– Protams. Mana sieva ir dažādu uzņēmumu grāmatve-

de, savukārt es strādāju tepat Tērvetē. Darbojos Latvijas valsts mežu dabas parka Tērvetē kokaizstrādes darbnīcā. Taču brīvajā laikā ne tikai dejuju. Iecienījis esmu arī florbolu, aktīvi darbojos «Stirņu bukā». Tērvetes posmā palīdzēju arī organizatoriskajos darbos, bet pārējos labprāt skrienu.

Virsvadītājs neiebilda

– Vai tagad, atskatoties piecu gadu senā pagātnē, arī otrreiz rīkotos tikpat drosmīgi?

Juris:

– Domāju, ka nē. Toreiz nevarēju iedomāties, ka viss iznāks tā, kā iznāca. Ieguvām milzīgu publicitāti.

Marita:

– Manuprāt, tas tādēļ, ka mēs abi nemaz neesam tādi publicitāti mīloši cilvēki. Ja Juris būtu zinājis, ka vakarā pēc bildinājuma ieradīsies televīzija, manuprāt, viņš savu lēmumu būtu pārdomājis. Ir pagājuši pieci gadi, mūs vēl joprojām atceras.

– Protams. Tas tomēr ir tik skaists dzīves brīdis. Tam noteikti bija nepieciešama liela drosmē, lai savu mīlestību apliecinātu šādā veidā. Vai deju virsvadītājs mikrofonu iedeva, neko nejautājot?

– Protams, ka nē. Piegāju pie viņa un lūdzu, lai ļauj uz-

runāt kādu dāmu. Virsvadītājs man paprasīja, ko es vēlos teikt. Gribēja zināt, vai būs labas ziņas. Kad atklāju savu nodomu, mikrofonu iedeva nevilcinoties. Grūtākais bija pēc tam dabūt vārdus pār lūpām. Atkāpšanās ceļā arī vairs nebija, – lielo uzdrīkstēšanos atcerējās Juris.

Draugi uzzināja no televīzijas

– Kā jūsu kolektīvu vadītājas toreiz reaģēja? Stāstīdātā jūs uzrunājāt visas «Avota» meitenes.

Juris:

– Vadītājas varbūt mazāk satraucās. Jā, varbūt tieši uzrunas brīdī kāds kaut ko nesaprata, bet neviena uztraukuma vai pārmetuma pēc tam nebija. Visi ļoti priecājās.

Marita:

– Zinu, ka vadītājai zvanīja no Tērvetes novada pašvaldības, jo no viņiem televīzijas darbinieki centās noskaidrot, kur mūs atrast. Tad gan prasīja, ko kolektīvs nogrēkojies.

– Tiešām domāja, ka esat «ziepes savārijuši»?

Marita:

– Viņi jau nezināja, kas notiek. Juris bildināja pa dienu, bet vakarā jau televīzija bija klāt. Tas nozīmē, ka pa dienu televīzijas darbinieki meklēja, kā mūs atrast. Novada

ļaudis par bildinājumu uzzināja vien no televīzijas.

– Vismaz vecākiem paši paguvāt pateikt, vai arī viņi labās ziņas uzzināja, skatoties televīziju?

Juris:

– Dziesmu un deju svētkos nekad nav laika citām lietām. Vecākiem gan laikam pateicām paši, bet lielākoties paziņas un draugi to uzzināja tieši no plašsaziņas līdzekļiem.

Mazas kāzas ģimenes lokā

– Ja tagad salīdzina abus notikumus – bildinājumu un kāzu dienu –, vai todien tomēr nebija lielāks satraukums?

Juris:

– Man noteikti nē. – Piekritīšu, ka arī man kāzās satraukums bija mazāks. Mums tās bija ļoti mazas, ģimeniskas. Tepat, mājas pagalmā, notika svinības, dejas līdz rīta gaismai. Pēc tik plaši izskanējuša bildinājuma tas noteikti bija tas, kas mums abiem bija nepieciešams. Ielūgti bija vien paši tuvākie cilvēki, – stāstīja Marita.

– Tomēr, ļaujiet minēt, kāzās dejojāji sagādāja kādu pārsteigumu?

Marita:

– Protams. Mūsu kolēģi ir ļoti draudzīgi. Tērvetes «Avots»

ieradās čigānos pie mums ar pārdomātu priekšnesumu. Ja pavisam godīgi, mēs tolaik vēlējāmies tikai pikniku, kurā atzīmēt šo dzīves notikumu, bet vedēji mums nepiekāpās. Viņi vēlējās mums sagādāt svētkus. Jāsaka liels paldies, jo viņiem tiešām viss izdevās godam.

Juris:

– Kāzas tiešām notika bez lielām tradīcijām. Pēc bildinājuma tieši tas ģimeniskums bija nepieciešams. Vēl šobrīd cilvēki zvana un atgādina, ka pagājuši jau pieci gadi kopš bildinājuma. Arī bijusi deju kolektīva vadītāja nesen zvanīja un prasīja, vai šogad neesmu kaut ko īpašu ieplānojis.

Galvenais ir emocijas

– Vai varētu teikt, ka dežošanas ir jūsu sirdslieta, ar kuru turpināsi nodarboties, cik ilgi vien varēsiet?

Juris:

– Grūti spriest. Protams, tā mums abiem ir sirdslieta, bet «mest plinti krūmos» tomēr gribas. Īpaši šogad, kad koncertu bijis ļoti daudz. Arī reperuars ir sarežģītāks. Šogad daudzi dejojāji ir noguruši.

Marita:

– Arī mūsu «Avotā» tā ir, bet, kad paiet sezona, mēs vienmēr visi atgriezāmies. Manuprāt, tās domas par vaļasprieka pamešanu vienmēr uzņāk sezonas beigās. Paiet vasara, atkal rodas jauni spēki un vēlme visu turpināt. Īpaši, ja ir Dziesmu un deju svētku gads. Noslēguma koncertam vajadzētu sagādāt jaunu enerģiju un vēlmi turpināt dejojot ar tikpat lielu sparā kā līdz šim.

Juris:

– Man tomēr šķiet, ka šoreiz ir ļoti pārspīlēts ar Latvijas simtgadi. Visi ļoti gatavojas, pārlieku, līdz ar to tiek notušēta svētku galvenā doma. Vismaz mums, dejojājiem, ejot uz mēģinājumiem un dodoties arī uz pašiem svētkiem, ir tāda liela pienākuma izjūta, gluži kā dotos uz darbu. Tāpēc iezogas arī neliela vienaldzība. Tā izjūta ir, ka viss tiek pārspīlēts ar centieniem kaut ko uzburt, pazaudējot to īsto svētku burvību, nozīmīgumu un tradīcijas. Pazudusi ir prieka izjūta. Protams, tās emocijas, kas būs noslēguma koncertā, būs ļoti īpašas, bet tādām, manuprāt, vajadzētu būt arī mēģinājumu procesā un svētkos kopumā. Emocijas visu svētku garumā ir tas, ko es vēlētos sagaidīt no šā gada svētkiem, – sarunas noslēgumā sacīja Juris.

Agnese Krauze

Redisonu ģimenes foto

Raksts sagatavots ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras finansiālu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mērķprogrammā «Reģionālo un vietējo mediju atbalsta programma» atbalstītais projekts Nr. 2/MEDIA/17/028 «Zemgalešu dzīves spoguļis».